

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16048 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE WAELE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 31 oktober 2007, verklaart er zich op 15 februari 2008 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers tweede asielaanvraag bij beslissing van 7 mei 2008, verstuurd op 9 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Tagab in de provincie Kapisa. Een aantal maanden geleden zou uw vader zich verzet hebben tegen een plan van de Taliban, volgens hetwelk de Taliban een ‘madrassa’ (school) zou bouwen op een plaatselijk kerkhof. Enkele dagen later zou de madrassa zijn vernietigd, waarna uw vader hiervan zou zijn beschuldigd. Tengevolge hiervan zou uw vader zijn gedood. Ook u zou zeer vaak zijn gepest door de Taliban, die van u eisten dat u zou stoppen met het volgen van computerlessen. Ze zouden ermee gedreigd hebben dat u hetzelfde lot zou te wachten staan als uw vader. Ook zouden ze u schriftelijk hebben bedreigd, waarop uw oom zou beslist hebben dat u het land diende te verlaten. U zou met uw paspoort vanuit Kabul tot India zijn gevlogen en reisde vervolgens met een vervalst paspoort vanuit Delhi richting België. Op 31.10.2007 arriveerde u op de luchthaven in Zaventem, waar u werd onderschept met valse documenten. Een dag later verklaarde u zich vluchteling. Op 12 december 2007 besloot het Commissariaat-generaal dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming werd toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigde op 15 januari 2008 deze beslissing. Op 15 februari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een paspoort, een bewijs van nationaliteit, een geboorteakte en een bijhorende verklaring.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - de neergelegde documenten kunnen de appreciatie van de Commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, waarbij er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel betreffende de materiële motiveringsplicht voert verzoeker aan dat de motiveringsverplichting wordt geschonden doordat elke bewijskracht wordt ontnomen aan de documenten die door verzoeker worden voorgelegd. Bovendien meent verzoeker dat het gebrek aan kennis in zijn hoofd te wijten is aan de omstandigheden waarin het gehoor heeft plaatsgevonden. Verzoeker raakte in paniek toen hij te horen kreeg dat zijn paspoort vals was waardoor hij de vragen niet meer correct kon beantwoorden. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal de stukken ten onrechte

als vals bestempeld, terwijl de bewijskracht van documenten die door een ambassade worden afgeleverd niet kan worden miskend. Verzoeker verwijst naar het Gerechtelijk Wetboek waarbij in burgerlijke zaken bij de voorlegging van valse stukken wordt voorzien in een aparte valsheidprocedure en een procedure tot schriftonderzoek en waarbij de partij die de valsheid van een bepaald stuk opwerpt dit moet bewijzen. Voorts stelt verzoeker dat hij op voldoende wijze heeft aangetoond dat hij een ernstig risico loopt op vervolging bij zijn terugkeer en verwijst hij naar de bedreigingen, de arrestatie, de moord en de schriftelijke doodsb bedreiging aan zijn adres.

- 2.1.2. De Raad stelt vast dat de beslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag uitgebreid verzoekers gebrekkige kennis over Afghanistan vaststelt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Afghaanse afkomst en bijgevolg evenmin aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging aldaar. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan de omstandigheden waarin het gehoor tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag heeft plaatsgevonden, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. Deze beslissing was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen en heeft bijgevolg kracht van gewijsde. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde elementen.

Verzoeker legt in het kader van zijn tweede asielaanvraag een paspoort, een bewijs van nationaliteit, een geboorteakte en een bijhorende verklaring neer. Zoals hoger reeds gesteld kon verzoeker op basis van zijn gebrekkige kennis van Afghanistan zijn beweerde afkomst niet aannemelijk maken en kon er bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging van verzoeker in Afghanistan. Indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies hetzelfde baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat verzoekers twijfelachtige afkomst en vrees voor vervolging opeens wel geloofwaardig zou zijn geworden. Daar waar verzoeker meent dat de Commissaris-generaal de stukken ten onrechte als vals bestempelde, terwijl de bewijskracht van documenten die door een ambassade worden afgeleverd niet kan worden miskend en tevens verwijst naar het Gerechtelijk Wetboek inzake valsheid van stukken, dient de Raad verzoeker er in eerste instantie op te wijzen dat de Commissaris-generaal de neergelegde stukken geenszins vals heeft verklaard, maar enkel stelt dat deze niet vermogen de beslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag om te buigen. Voorts dient te worden benadrukt dat de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het Gerechtelijk wetboek omtrent valsheid van stukken in casu niet dienstig is, gezien de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure betreft, maar een administratieve procedure. De Raad merkt op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn beweringen en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Bovendien dient verzoeker er op te worden gewezen dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een eerdere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens

die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren (R.v.St., nr. 129.650 van 24 maart 2004). Daarenboven dient om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft het door de ambassade van Afghanistan uitgereikte geboortecertificaat, vermeldde de ambassade zelf uitdrukkelijk dat de Afghaanse overheid niet beschikt over een bevolkingsregister. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat de ambassade zich voor het opmaken van dit document louter baseerde op verzoekers verklaringen. Hetzelfde kan gesteld worden voor de andere documenten die verzoeker bij zijn dossier voegde, namelijk een attest van nationaliteit en de verklaringen aangaande de uitreiking en verlenging van het paspoort, eveneens afkomstig van de ambassade. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze documenten werden opgemaakt op basis van 2 (kopieën van) Taskara's (CGVS gehoorverslag, p. 3). Verzoekers beweerde Taskara is bovendien slechts gedeeltelijk gekopieerd, moeilijk leesbaar en visuele herkenning op basis van de foto is onmogelijk. De originele documenten werden een kwartier na het onderhoud overhandigd, wat opnieuw wijst op het feit dat ze enkel en alleen op basis van de summiere verklaringen van verzoeker werden opgesteld. De bewijswaarde van de door verzoeker aangebrachte identiteitsdocumenten is bijgevolg uiterst beperkt indien al niet onbestaande en vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen betreffende zijn vermeende afkomst uit Afghanistan te herstellen. Het (Belgische) Ministerie van Buitenlandse Zaken vermeldt overigens uitdrukkelijk in zijn schrijven waarbij de handtekening van de tweede secretaris van de Afghaanse ambassade gelegaliseerd werd, dat de legalisatie geenszins een waarborg voor de authenticiteit van de inhoud van het document impliceert.

- 2.1.3. Verzoeker stelt regelmatig gelden te ontvangen van zijn familie die in Afghanistan woont en voegt een rekeninguittreksel van de Western Union Bank toe aan zijn verzoekschrift.
- 2.1.4. Het feit dat verzoeker geld ontvangt van een persoon uit Afghanistan, wijst er louter op dat iemand uit Afghanistan hem wil betalen maar bewijst niet dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is.
- 2.1.5. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsverplichting, voert verzoeker aan dat hij niet in kennis werd gebracht omtrent de redenen van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
2. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk bepaalt dat de elementen die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag neerlegt de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen, gezien de neergelegde documenten zijn gebrek aan kennis van zijn beweerde vaderland niet kunnen verschonen en dat hij er bijgevolg niet in geslaagd is om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Hieruit volgt dat de bestreden

beslissing duidelijk de redenen vermeldt op basis waarvan tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd besloten. Een schending van de formele motiveringsverplichting kan dan ook niet worden weerhouden.

- 2.2.3. Verzoeker heeft zijn afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kunnen maken. De Raad stelt vast dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker een erg beperkte kennis over Afghanistan aan de dag legde. Verzoeker toont bijgevolg niet aan afkomstig te zijn uit Afghanistan. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.